

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Jaromírem Klepšem ve věci

žalobce: I. P., státní příslušnost Ukrajina, nar. X
bytem X
zastoupen JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou,
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu dne 8. 12. 2025, č. j. OAM-0448047-1/DO-2025, jako nepřijatelnou

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil 8. 12. 2025 žalobci jako nepřijatelnou jeho žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod č. j. OAM-0448047-1/DO-2025, **byl nezákonný.**
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobce a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

z 8. 12. 2025, evidované pod č. j. OAM-0448047-1/DO-2025, nejpozději do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 12 270 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, advokátce JUDr. Veronice Pupalové.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce je občanem Ukrajiny. Dne 8. 12. 2025 požádal v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*Lex Ukrajina*“). Tuto žádost žalovaný označil jako nepřijatelnou s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že žalobce je osobou ve smyslu § 3 Lex Ukrajina. Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti č. j. OAM-0448047-1/DO-2025. V rámci vyjádření k žalobě žalovaný doplnil, že přítomen je také důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci.
3. Žalobcova žádost byla označena jako nepřijatelná, neboť podle žalovaného nebylo prokázáno, že je osobou podle § 3 Lex Ukrajina. Žalobce se tomuto závěru bránil tvrzením, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v ČR, jeho žádost proto neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Žalovaný po žalobci nepožadoval jakékoliv prokazování této skutečnosti nad běžný rámec. Ve smyslu dispoziční zásady dostatečně prokázal, že je občanem Ukrajiny a nedisponuje jiným pobytoým oprávněním na území EU.
4. Stran soudní přezkoumatelnosti tvrzeného zásahu žalobce odkázal na bod 5 rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále také „*NSS*“) ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42. Poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 12. 2025, č. j. 8 A 140/2025 – 25, kde se městský soud zabíral totožnou problematikou a zásah vyhodnotil jako nezákonný. K tomu citoval z bodu 25 uvedeného rozsudku a zdůraznil, že z pouhé existence víza udělené v jiném členském státě nelze dovodit, že žadatel není osobou ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382¹ (dále jen „*prováděcí rozhodnutí*“). Dále citoval bod 26 uvedeného rozsudku, podle kterého ze čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2001/55/ES² (dále jen „*směrnice o dočasné ochraně*“) ani jiných ustanovení práva EU neplyne, že vysídlenou osobou je jen osoba, která na území vstoupila bezprostředně ze země zasažené válkou, resp. že by o

¹ kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

² o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

status vysídlené osoby mohla přijít vycestováním do třetího státu. Podle žalobce je uvedený případ totožný s jeho situací. Městský soud přitom v uvedeném rozsudku dále vyslovil, že pro aplikaci § 3 Lex Ukrajina je podstatná povaha pobytu žalobce mimo území Ukrajiny; pojem „pobývat“ je třeba vykládat jako dlouhodobější a stálejší pobyt, těžiště svých zájmů.

5. Upřesnil, že z Ukrajiny uprchl z důvodu obavy o svůj život. Žalobci je známo závazné stanovisko žalovaného, podle kterého není možné jeho nucené vycestování zpět na Ukrajinu z důvodu hrozby skutečného nebezpečí. Do žádosti žalobce uvedl, že nikdy nikde nezískal dočasnou ochranu. Žalobce se svobodně rozhodl žít v ČR, má zde rodinu, sociální zázemí a přátele, proto podal žádost o dočasnou ochranu.
6. Namítal, že v souladu se zákonem provedl vše nezbytné k tomu, aby mohl na území ČR zůstat. Je přesvědčen, že postup žalovaného představuje nezákonný zásah, k čemuž citoval bod 32 rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, podle kterého udělení dočasné ochrany ve smyslu Lex Ukrajina ve skutečnosti znamená poskytnutí oprávnění k pobytu na území ČR z dočasné ochrany, nejde o rozhodování o dočasné ochraně jako takové. Žalobce je přesvědčen, že jeho žádost měla být bez výhrady přijata a přezkoumána.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě soudu navrhnul, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předně konstatoval, že důvodem nepřijatelnosti žádosti je § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, dán je však také důvod podle § 5 odst. 1 písm. f) téhož předpisu. Ač žalovaný v tiskopisu žádosti vyznačil jen první z uvedených, legitimní jsou oba důvody.
8. **Předně se vyjádřil k nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina.** Konstatoval, že žalobce je sice státním občanem Ukrajiny, ke dni 24. 2. 2022 na jejím území ale nepobýval. Z otisků úředních razítek v cestovním dokladu žalobce se podává, že žalobce vstoupil na území členských států Schengenského prostoru 30. 1. 2022 přes hraniční přechod Tiszabecs v Maďarsku. Území členských států opustil až 11. 8. 2022 letecky. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, podle kterého je cestovní doklad veřejnou listinou s presumpcí správnosti. Ze vstupních razítek má žalovaný za prokázané, že žalobce se ke dni 24. 2. 2022 nenacházel na území Ukrajiny, což potvrdil i sám žalobce, který v tiskopise žádosti uvedl, že se uvedeného dne nacházel na území Slovenska.
9. Čl. 2 prováděcího rozhodnutí se vztahuje na ukrajinské státní příslušníky, kteří na území Ukrajiny byli dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu vysídleni z území Ukrajiny a na jejich rodinné příslušníky bez ohledu na jejich státní příslušnost, vysídlené osoby jsou definovány ve čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně. Z této definice podle žalovaného vyplývá, že se vztahuje jen na osoby, které musely Ukrajinu opustit v důsledku situace, která tam nastala, a v důsledku jejího trvání se do ní nemohou bezpečně vrátit. Mezi situací v zemi původu a jejím opuštěním musí existovat příčinná souvislost, jen v takovém případě lze osobu považovat za vysídlenou ve smyslu směrnice o dočasné ochraně, která má nárok na práva plynoucí z dočasné ochrany. Za osobu vysídlenou nemůže být osoba považována jen proto, že se tato osoba nemůže trvale a bezpečně vrátit do země původu kvůli tamní situaci – je nutné, aby tato situace byla důvodem, pro kterou tato osoba zemi původu vůbec opustila; to vyplývá ze čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně i z prováděcího rozhodnutí. Na dočasnou ochranu tedy podle směrnice o dočasné ochraně tedy nemají nárok občané Ukrajiny, kteří se před 24. 2. 2022 nacházeli mimo území Ukrajiny z důvodů zaměstnání práce, studia, dovolené, rodinných a zdravotních důvodů, aj. Žalobce přitom území Ukrajiny opustil z jiných důvodů, než je válečný konflikt, a to ještě před jeho vypuknutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

10. Ze sdělení Komise č. 2022/C 126 I/01 „*Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana*“, který byl v rozsudku NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, označen za „soft law“, k tomu žalovaný citoval pasáž, podle které nárok na dočasnou ochranu (nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva) v zásadě nemají nárok státní příslušníci Ukrajiny, kteří byli z Ukrajiny vysídleni před 24. 2. 2022 nebo se před tímto datem mimo Ukrajinu nacházeli např. z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, zdravotním prohlídkám aj. důvodů.
11. Žalovaný k judikatuře, která podmiňuje aplikaci § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina dlouhodobostí pobytu mimo území Ukrajiny, konstatoval, že Nejvyšší správní soud své závěry formuloval ve skutkově odlišném případě. Do okruhu osob, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí, mohou náležet jen cizinci, kteří se před 24. 2. 2022 nacházeli na Ukrajině, jinak by příčinnou jejich opuštění Ukrajiny nemohl být vpád vojsk Ruské federace na území Ukrajiny. Tato úvaha je v souladu s výše uvedeným sdělením Komise.
12. Žalovaný tedy konstatoval, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky § 3 Lex Ukrajina, proto bylo na místě jeho žádost označit za nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
13. **Žalovaný dále požadoval, aby městský soud podal v této souvislosti k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku.** Je mu známa judikatura soudů k aplikovatelnosti důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina pro jeho nesoulad s právem EU, nicméně s tímto závěrem žalovaný nesouhlasil. Až Soudní dvůr EU má v konečném důsledku rozhodnout o souladu tohoto důvodu výluky s právem EU. Měl k tomu příležitost již v rámci případu C-753/23 *Krasiliva*, kde se k uvedené otázce Soudní dvůr EU sice přímo nevyjádřil, nicméně v bodě 30 svého rozhodnutí podle žalovaného poskytl členským státům možnost odeprít povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany osobám, které již toto povolení získaly v jiném členském státě. Odkázal také na nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a nové body jeho preambule. Tím byl podle žalovaného zpochybněn výklad Komise ve sdělení *Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382* (Úř. Věst. C 126I), který byl nadto uveden až v dokumentu týkajícím se často kladených otázek. Už za této situace podle žalovaného nejsou dány podmínky *l'acte clair* ani *l'acte éclairé* pro neaplikaci § 5 odst. 1 písm. d) nebo f) Lex Ukrajina pro rozpor s právem EU. Poukázal na rozhodnutí německého orgánu, který zamítl držiteli dočasné ochrany v ČR žádost o pobytové oprávnění z téhož titulu v SRN a nařídil mu, aby spolkové země opustil. Dokud nebude ze strany Soudního dvora jednoznačně zodpovězena otázka možnosti přesunů držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy, bude žalovaný nadále nejspíše aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. Žalovaný proto soudu navrhnul, aby předběžnou otázku Soudnímu dvoru podal.
14. **Dále se žalovaný zaobíral souladem § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina s právem EU.** Žalovaný má za nesporné, že žalobce již v minulosti získal oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany na Slovensku. Konstatoval, že dočasnou ochranou se ve smyslu § 2 odst. 1 Lex Ukrajina rozumí oprávnění k pobytu na území ČR, nikoliv dočasná ochrana jako institut. Poukázal na ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 3 odst. 3 lex Ukrajina. Uvedl, že oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina ministerstvo vnitra Evropské komisi dne 25. 8. 2025 odeslalo a zveřejnilo jej vzápětí na svých internetových stránkách (Dopis Evropské komisi - Aktuální informace o migraci). Z formulace ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina pak Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal, žádná další podmínka již není třeba. To znamená, že to, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne, není pro naplnění tohoto důvodu nepřijatelnosti rozhodné. Doplnil, že žalobce v žádosti neuvedl, že by na území žil některý z jeho rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 Lex Ukrajina). Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.

15. K tomu žalovaný s drobnými odchylkami zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení sp. zn. 10 A 186/2025, 10 A 145/2025, 10 A 157/2025 nebo 18 A 102/2025), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, a citoval recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460. Podstata jeho argumentace je přes několik odlišností (např. doplněný poslední odstavec k bodu V. žaloby) prakticky identická s jeho vyjádřením ve věci vedené před nadepsaným soudem ve věci sp. zn. 10 A 186/2025. Žalovaný tedy své vyjádření k žalobě z valné části převzal z jiných svých vyjádření k obdobným žalobám. Soud proto – pro stručnost – stran argumentace žalovaného k zákonnosti § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina odkazuje na naraci rozsudků ve výše uvedených řízeních.
16. Na vyjádření žalovaného žalobce dále nereagoval.

III. Posouzení věci

17. Soud konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná.
18. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina platí, že „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen*“. Správní soudy ale v minulosti konstatovaly, že výluku soudního přezkumu podle tohoto ustanovení nelze aplikovat pro její nesoulad s právem EU (viz výše odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, bod 25). Žaloba je tedy také přípustná.
19. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a žalobce s ním po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.
20. Nařídit jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Soud si uvědomuje, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný *zpravidla* nevede spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který by odrážel průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se stěžovatel mohl seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, a rozhodnutí v něm citovaná). Nyní posuzovaná věc však představuje výjimku z tohoto pravidla. Soudu byl poskytnut spis vedený pod sp. zn. OAM-0448047/DO-2025, jehož obsahem je anglicky psaný dopis Evropské komisi ze dne 25. 8. 2025, lustrace žalobce, kopie tiskopisu žádosti o poskytnutí dočasné ochrany (originál datovaný 8. 12. 2025), kopie cestovních dokladů žalobce (včetně polských víz), žalobcovo sdělení adresované žalovanému ze dne 5. 12. 2025, potvrzení o probíhajícím řízení ve věci správního vyhoštění žalobce (datované 3. 12. 2025, č. j. KRPK-95707-13/ČJ-2025-190026) a doklad o zajištění ubytování žalobce. Obsah všech výše uvedených podkladů je oběma

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

stranám sporu znám a platí tedy i zde, že obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, [č. 2383/2011 Sb. NSS]).

21. Žalobce pak navrhoval provést důkazem tiskopis žádosti ze dne 8. 12. 2025, č. j. OAM-0448047-1/DO-2025 a cestovní pas žalobce, oba tyto dokumenty jsou však již součástí správního spisu.
22. Žalovaný ve vyjádření odkazoval na dohodu členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument není součástí správního spisu předloženého žalovaným, avšak byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu i žalovanému je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách. Jde o veřejně dostupný dokument, s jehož obsahem se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura NSS, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování. Soud neshledal důvod provádět dokazování ani Dopisem Evropské komisi – Aktuální informace o migraci, neboť ten je již součástí správního spisu a pro posouzení věci se jedná o nadbytečný důkaz. Dokument Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady č. 2022/382 (Úř. Věst. C 126I) je přitom také veřejně dostupný a žalobce se k němu také mohl vyjádřit. Veřejně dostupné dokumenty k projednání návrhu směrnice o dočasné ochraně není také třeba důkazem provádět, neboť je to nadbytečné – Nejvyšší správní soud totiž již vysvětlil, že mechanismus přemístění byl upraven prováděcím rozhodnutím (v podrobnostech k tomu viz níže). Rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS, s českým překladem soud důkazem neprovedl, neboť uvedené rozhodnutí není pro posuzované řízení relevantní, jak soud vysvětlí níže.

Ve věci není zapotřebí podávat předběžnou otázku

23. Jak vyplývá z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, povinnost položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru, vyvstane-li otázka výkladu unijního práva v jeho věci (a nejsou-li dány výjimky *acte clair* či *acte éclairé*) má pouze soud, jehož rozhodnutí v dané věci nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Vzhledem k tomu, že rozsudek městského soudu lze napadnout kasační stížností, městský soud není povinen předběžnou otázku položit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2007, č. j. 3 As 22/2006 – 138, č. 1321/2007 Sb. NSS, a na něj navazující judikatura, recentně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 Azs 1/2024 – 30). Nehraje přitom roli, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Z výše odkazované judikatury plyne, že první a základní podmínkou pro položení předběžné otázky krajským soudem nebo Nejvyšším správním soudem je, že tyto soudy považují rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce za nutné k tomu, aby ve věci mohly rozhodnout.
24. K takové situaci však podle názoru městského soudu ve zde posuzované situaci nedošlo. Jak již správní soudy judikovaly v minulosti (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 18 A 102/2025 – 21), ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává ze dvou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podmínek, přičemž ta první představuje toliko reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona, které podle dosavadní judikatury nejsou v souladu s právem Evropské unie. K otázce, zda je namístě podávat k Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rámci tzv. „dubnové judikatury“. Nejvyšší správní soud např. v bodech 43 až 47 rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 – 42, č. 4682/2025 Sb. NSS, již vysvětlil, proč nepodal Soudnímu dvoru předběžnou otázku stran souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s právem EU, a namísto toho přistoupil k vlastnímu vyhodnocení souladu uvedených ustanovení s právem EU. Uvedené důvody pro výše konstatovanou podobnost přitom platí také stran § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina.

25. Jak konstatoval sám žalovaný, Soudní dvůr EU již měl příležitost vyjádřit se k druhotnému pohybu osob, které získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 se přitom Nejvyšší správní soud zabýval také bodem 30 rozsudku Soudního dvora ve věci C-753/23 *Krasiliva* [srov. body 65 až 67] a žalovanému již vysvětlil, že uvedený odstavec nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného. Pokud jde o nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a jeho novou preambuli, i k této otázce se již správní soudy opakovaně vyjadřovaly; v tomto ohledu městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28, a na něj navazující judikaturu (recentně zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31). Zde NSS vyslovil, že cílem nových bodů recitálu uvedeného prováděcího rozhodnutí je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. (srov. body 13 až 15 zmiňovaného rozsudku č. j. 1 Azs 126/2025 – 28). Nedošlo tedy k legitimnímu zpochybnění výkladu Komise stran práva druhotného pohybu držitelů práv z dočasné ochrany. Aplikace evropského práva zde nečiní výkladové potíže, pro žalovaným předestřené důvody není nutné podávat novou předběžnou otázku.
26. Pokud jde o praxi německých úřadů, žalovaný v tomto řízení žádné rozhodnutí v příloze nepřiložil. Soud nicméně v obsahově podobném řízení vedeném pod sp. zn. 36 A 3/2026 od žalovaného obdržel rozhodnutí německého Okresního úřadu Krušné hory (Erzgebirgskreis) ze dne 14. 11. 2025, č. j. 103.1/25-350-20251490/LiS. Uvedené rozhodnutí se opírá o bod 4 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a z něj dovozuje nepřipustnost druhotného pohybu osob, které již získaly pobytové oprávnění v jiném členském státě. Jde nicméně o rozhodnutí správního orgánu, proti kterému je přípustný opravný prostředek (tj. jde o rozhodnutí v prvním stupni), a které se výslovně neopírá o judikaturu tamních soudů. Uvedené rozhodnutí samo o sobě neproказuje, že by v Německu existovala ustálená praxe, která evropskou právní úpravu dočasné ochrany vykládá odlišně než české správní soudy; ostatně v rozhodnutí je přímo uvedeno, že tuto praxi zakládá se svou účinností nové prováděcí rozhodnutí, i v Německu tedy doposud patrně byl druhotný přesun držitelů dočasné ochrany možný (v překladu je výslovně uvedeno: „*odchylně od předchozí praxe je proto nyní u žádostí podaných po vstupu prováděcího rozhodnutí (EU) 2025/1460 v platnost dne 13. srpna 2025 nutné ověřit, zda daná osoba již má nárok na ochranu podle směrnice 2001/55/ES v jiném členském státě*“). Německé prvostupňové správní rozhodnutí tedy nemůže obstát v kontrastu s ustáleným názorem českého Nejvyššího správního soudu, který městskému soudu předkládá jasná vodítka postupu při interpretaci evropské legislativy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

27. Městský soud proto nepovažuje za nutné podat k Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku stran souladu § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina s právem EU, jak požadoval žalovaný. V tomto ohledu lze totiž vycházet z konstantní judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu.

Nebyl prokázán důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina

28. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
29. V projednávané věci jsou splněny první, čtvrtá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena ve Slovenské republice. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je tím pádem taktéž splněna.
30. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku, (ne)zákonnost zásahu žalovaného a také druhou podmínku: otázku, zda takový zásah nějak zkrátí žalobcova práva.
31. Žalovaný, vycházejí z podkladů správního spisu, zejména z cestovního pasu žalobce, vyložil, že u žalobce je naplněn důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, neb podle žalovaného v rozhodný den 24. 2. 2022 nepobýval na území Ukrajiny.
32. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina je tedy žádost nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a)*“, tím je myšleno prováděcí rozhodnutí, podle jehož čl. 2 odst. 1 platí: „*Toto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývajících na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b)*“ (podtržení doplněno městským soudem).
33. Není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny (tato skutečnost vylučuje možnost zařadit žalobce do kategorie čl. 2 odst. 1 písm. b) prováděcího rozhodnutí).
34. Prováděcí rozhodnutí se tedy dotýká osob, které jsou vymezeny především tím, že byly vysídleny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil; tato podmínka je společná pro všechny tři kategorie osob, na které prováděcí rozhodnutí dopadá. Pro přiznání postavení osoby oprávněné podle § 3 Lex Ukrajina je tak zapotřebí kumulativního splnění podmínky (i) pobytu na Ukrajině před 24.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

2. 2022 a (ii) vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.

35. Výkladem pojmu „pobývání na Ukrajině“ se správní soudy již zabývaly. V rozsudku ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023 - 32, Městský soud v Praze vysvětlil, že pod tímto pojmem si lze představit v první řadě to, že se žadatel musel na Ukrajině fyzicky nacházet. Z užití pojmu pobývat (nikoli zdržovat či nacházet se) a znění dalších jazykových verzí (residing atd.) lze nad rámec toho dovodit, že by mělo jít o dlouhodobější, stálejší pobyt, jak uváděl žalovaný ve svém vyjádření. Žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat dlouhodobě (mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam (bod 27. odůvodnění tohoto rozsudku). Uvedený závěr následně aprobovaly i další senáty zdejšího soudu (viz např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2023 č. j. 11 A 111/2023 - 62, ze dne 26. 3. 2024, č. j. 15 A 137/2023 - 46, či ze dne 27. 1. 2026, č. j. 15 A 183/2025 - 20). Z tohoto závěru přitom vycházel také Nejvyšší správní soud (viz jeho rozsudky ze dne 20. 5. 2025 č. j. 4 Azs 225/2024 - 20, ze dne 7. 3. 2025 č. j. 5 Azs 72/2024 - 21, nebo ze dne 6. 3. 2025, č. j. 5 Azs 258/2025 - 14). Žalobce v této souvislosti správně odkazoval také na rozsudek městského soudu ze dne 3. 12. 2025, č. j. 8 A 140/2025 - 25.
36. Žalovanému soud dává za pravdu, že situace řešená ve výše uvedeném rozsudku č. j. 5 Azs 72/2024 - 21 byla skutkově odlišná, neboť v posuzovaném případě bylo rozhodnou skutečností to, že žalobce měl vízum udělené v jiném členském státě. Nicméně i na zde posuzovanou situaci se plně uplatní požadavek, že správní orgán rozhodující o dočasné ochraně musí vyhodnotit, zda žadatel měl v rozhodné době na území Ukrajiny těžiště svých zájmů, že tam pobýval. Nejvyšší správní soud v tomto kontextu v právní větvě uvedeného rozsudku zdůraznil, že správní orgán musí zkoumat individuální skutkové okolnosti žadatele a prokázat, že žadatel skutečně vízum jiného státu aktivně využíval.
37. Druhou podmínkou pro přiznání účastníku řízení postavení osoby oprávněné podle § 3 Lex Ukrajina je zjištění, zda k vysídlení žalobce z Ukrajiny došlo dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil. Městský soud v Praze k této podmínce ve svém rozsudku ze dne 20. 6. 2025, č. j. 5 A 15/2025 - 37, v bodech 22 až 26 vyložil, že pojem vysídlení ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí je třeba vykládat jako jakékoli, a to i opakované, opuštění státu, k němuž došlo v době od 24. 2. 2022 dále v důsledku válečného konfliktu. Desátý senát se s tímto závěrem plně obecně ztotožňuje.
38. Lze též odkázat na metodické dokumenty Evropské komise. Ty sice nepředstavují závazné prameny unijního práva, nicméně jako tzv. soft law mohou sloužit k jeho interpretaci (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 A 80/2022-79 ze dne 27. 4. 2023, bod 67). Jde zejména o sdělení Evropské komise [Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (2022/C 126 I/01)]. Jeho aplikace na posuzovaný případ se ostatně žalovaný výslovně domáhá. To pojem „pobývat“ blíže nespecifikuje. Mezi osoby, které nemají nárok na dočasnou ochranu, nicméně zahrnuje v případě ukrajinských státních příslušníků ty, kteří byli vysídlení z Ukrajiny před 24. 2. 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů. To městský soud nezpochybňuje, nicméně v kontextu výše uvedeného musí být prokázáno, že těžiště života žadatele v rozhodný den skutečně nebylo na Ukrajině a že opuštění Ukrajiny skutečně bylo motivováno ozbrojeným konfliktem s Ruskou federací. V tomto ohledu lze vzpomenout již výše odkazovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 258/2025 – 14; Nejvyšší správní soud v něm vyslovil neaplikovatelnost § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina na situaci žadatelky, která dne 24. 2. 2022 sice nebyla fyzicky na Ukrajině, neboť se účastnila studijního programu Erasmus, těžiště jejích zájmů však nadále bylo na Ukrajině. Lze tedy připustit také situace, kdy žadatel o dočasnou ochranu dočasně opustil Ukrajinu již před rozhodným dnem (a tedy z jiných důvodů, než je ozbrojený konflikt), avšak před rozhodným dnem i v jeho průběhu měl těžiště svého života na Ukrajině a je proto osobou ve smyslu § 3 Lex Ukrajina.

39. Z kopie žalobcova cestovního dokladu, který je součástí spisu, a který je veřejnou listinou, se podává, že žalobce v letech 2020 a 2021 frekventovaně vstupoval na území Schengenského prostoru. V období od 15. 7. 2019 od 31. 12. 2019 a od 18. 3. 2020 do 16. 6. 2020 byl držitelem dlouhodobého pobytového víza vydaného v Polsku. V samotný rozhodný den 24. 2. 2022 se nacházel na území Schengenského prostoru, o čemž svědčí otisk vstupního razítka datovaný 30. 1. 2022 a otisk výstupního razítka datovaný 11. 8. 2022. Uvedenou skutečnost přitom potvrdil sám žalobce, který v tiskopise žádosti ke kolonce, kde se v rozhodný den nacházel, uvedl SK, tj. na Slovensku.
40. Jak však plyne z výše odkazované judikatury, samotná skutečnost, že se žalobce v rozhodný den 24. 2. 2022 nenacházel na území Ukrajiny, pro aplikaci § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina nestačí. Žalovaný se přitom spokojil právě s uvedenou skutečností, aniž by ověřil skutečné těžiště zájmu žalobce s Ukrajinou či s jinými státy. Ze správního spisu ani implicitně nelze spolehlivě usoudit na to, proč žalobce frekventovaně přejížděl přes hranice Schengenského prostoru, kde v rozhodné době měl své bydliště, rodinu, práci, přátele atp. Z listin založených ve spise lze zjistit jen tolik, že žalobce opakovaně vstupoval do Schengenského prostoru a nějaké zájmy zde patrně měl (viz také pobytová víza), přesto se však frekventovaně alespoň na pár dní vracel. Na Ukrajinu se přitom žalobce vracel i po zahájení konfliktu, když podle otisků razítek v cestovním dokladu žalobce 11. 9. 2022 opustil Schengenský prostor a až 22. 1. 2024 se do něj vrátil, oba přesuny přitom učinil přes hraniční přechod Beregsurány na hranici mezi Maďarskem a Ukrajinou. To nasvědčuje spíše tomu, že zájem (těžiště) žalobcova života i po zahájení ozbrojeného konfliktu na Ukrajině setrval, čemuž svědčí to, že žalobce území Ukrajiny opustil do Schengenského prostoru až po roce a čtvrt poté, co se na Ukrajinu vrátil. Žalobce v rámci bodu 10 žaloby sice konstatoval, že má v ČR rodinu, sociální zázemí a přátele, uvedená tvrzení se však podle kontextu evidentně vztahují k datu podání žádosti o dočasnou ochranu, nikoliv k únoru roku 2022 a jemu předcházející době.
41. Pokud jde o druhou podmínku § 3 Lex Ukrajina, žalobce konstatoval, že důvod opuštění Ukrajiny souvisel s ozbrojeným konfliktem. Tento důvod mohl pochopitelně vzniknout až po zahájení ozbrojeného konfliktu, žalobce mohl Ukrajinu opustit kdykoliv po rozhodném dni 24. 2. 2022. Pokud se žalobce 22. 1. 2024 vrátil do Schengenského prostoru a 8. 12. 2025 požádal v ČR o dočasnou ochranu, lze mít druhou podmínku uvedeného ustanovení za splněnou. V tomto ohledu nelze opomenout, že žalobce ostatně na Slovensku dočasnou ochranu i získal.
42. Soud nepředjímá, zda žalobce skutečně měl těžiště svého života v rozhodné době na Ukrajině či jinde. Aplikace § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina nebyla bez dalšího vyloučena. Nebylo ale v dostatečné míře doloženo, že podmínku pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 žalobce skutečně nenaplnil. Takový postup je v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Žalovaný nedoložil, že žalobce nesplňuje podmínky dle § 3 lex Ukrajina, a nebyl na základě takto zjištěného skutkového stavu oprávněn jeho žádost vrátit jako nepřijatelnou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

(srov. podobnou situaci v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 17 A 111/2025 – 37). Pokud žalovaný přesto aplikoval důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, zkrátil tím žalobcova práva zásahem, který byl nezákonný. Splněny tedy byly i druhá a třetí podmínka § 82 s. ř. s. Zásah byl nezákonný.

Důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je neaplikovatelný

43. Soud připomíná, že podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže

- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu **požádal v jiném členském státě** Evropské unie,
- d) je podána cizincem, kterému **byla udělena dočasná** nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
- f) je podána cizincem, který **je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě** Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.

(zvýraznil soud)

- 44. Označení konkrétního důvodu nepřijatelnosti žádosti je pro posouzení zákonnosti žalovaného zásadní, neboť jen z něj se žadatel o poskytnutí práv z dočasné ochrany dozvídá o důvodu, pro který jeho žádosti nebylo vyhověno. Je přitom povinností žalovaného sdělit cizinci (žadatel) důvod, pro který označil jeho žádost jako nepřijatelnou (viz výše citovaný § 5 odst. 2 Lex Ukrajina).
- 45. Žalovaný přímo v žádosti jako důvod nepřijatelnosti žalobcovy žádosti vyznačil jen to, že „*nebylo prokázáno, že žadatel(ka) je osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb.*“, tedy podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina. Současně však žalovaný ve vyjádření k žalobě zákonnost svého postupu opírá o nepřijatelnost žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, který však v tiskopise nevyznačil.
- 46. Obecně vzato, pokud žalovaný neoznačil všechny důvody, které jej k označení žádosti jako nepřijatelné vedly, porušil takovým postupem § 5 odst. 2 Lex Ukrajina. Již jen z tohoto důvodu je postup žalovaného nesprávný, neboť tím žalobci upírá možnost obrany proti uvedenému důvodu nepřijatelnosti žádosti.
- 47. Mezi stranami je spor již o to, zda žalobce dočasnou ochranu v minulosti obdržel – žalovaný tvrdí, že ano, žalobce však tvrdí, že dočasnou ochranu nezískal. To ostatně uvedl také do tiskopisu žádosti. Ať již žalobce dočasnou ochranu v minulosti získal či nikoliv, uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti stejně žalovaný nemohl použít. Existuje totiž konsistentní proud rozhodnutí správních soudů a Nejvyššího správního soudu, který uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti označuje za nesouladný s právem EU.
- 48. Existence práva oprávněné vysídlené osoby (držitele dočasné ochrany) na druhotnou volbu státu pobytu je podrobně popsána jednak v již odkazovaném rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024 – 42 (viz body 53 až 70), a poté i v celé řadě navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, v nichž shledal postup stěžovatele vůči žadatelům jako nezákonný zásah. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku již zabýval následky vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (body 53 a následující uvedeného rozsudku), ale také otázkou přemístění podle článku 15 a 26 uvedené směrnice. Navzdory nesouhlasné argumentaci žalovaného nadále platí, že přijetím prováděcího rozhodnutí došlo k odchýlení se od obecného režimu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

směrnice vycházejícího z kapacitních možností jednotlivých členských států, k jejichž zachování slouží právě mechanismy přerozdělování podle článku 15 odst. 5 a článku 26 směrnice o dočasné ochraně (viz bod 55 uvedeného rozsudku). Příímý účinek pravidla, podle něhož členské státy nemohou stanovit osobám požívajícím dočasné ochrany podmínky méně příznivé než ty vymezené ve směrnici o dočasné ochraně, je rozveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024 – 29 (viz body 42 až 45).

49. Jak soud připomněl již výše, nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina sestává jednak z již existujících důvodů nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona a připojuje dodatečnou podmínku oznámení podle § 3 odst. 3 téhož zákona.
50. Otázkou nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina se kasační soud zabýval po vydání rozsudku ve věci Krasiliva mnohokrát (např. v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023 – 27, č. 4683/2025 Sb. NSS z 1. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024 – 42 z 3. 4. 2025 a mnoha dalších). Městský soud přitom již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného a nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina (např. již výše odkazované rozsudky v řízeních pod č. j. 10 A 186/2025 – 31, 10 A 157/2025 – 29 nebo č. j. 18 A 102/2025 – 21 a mnoho dalších). V uvedených rozsudcích již městský soud žalovanému předestřel důvody, pro které oznámení podle § 3 odst. 3 Lex Ukrajina nemůže uvedený důvod nepřijatelnosti žádosti legitimovat. Uvedený závěr přitom již aproboval také Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 2. 2026, č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 33).
51. Námitkami týkajícími se bodů 4 až 6 recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 se také již zabýval městský soud v rámci rozhodnutí odkazovaných v předcházejícím odstavci, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami zabýval v rozsudku ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025 – 28 (a dalších jej následujících, recentně např. v již odkazovaném rozsudku č. j. 4 Azs 251/2025 – 31, bod 28). Ani zde argumentace žalovaného nepřináší ničeho nového.
52. Městský soud proto nemá důvodu odchýlit se od své dosavadní judikatury k uplatnitelnosti důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina. I v tomto důvodu nepřijatelnosti žalobcovy žádosti tedy městský soud spatřuje nezákonný zásah, který krátí žalobcova práva.

IV. Závěr a náklady řízení

53. Vzhledem ke shora uvedenému soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Žalovanému proto v souladu s petitem žaloby zakázal pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením této žádosti.
54. Žádost bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek žalobci vydat pobytové oprávnění. Žalovaný je zejména povinen dostatečně hodnověrným způsobem zjistit, zda žalobce je či není osobou ve smyslu § 3 Lex Ukrajina. Pokud takovou osobou je, tvrzený důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, avšak také podle písm. f) tohoto právního předpisu, neobstojí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

55. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež v posuzovaném případě tvoří náklady zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) takto:
- odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepis žaloby [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d)],
 - paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a
 - částka 2 130 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 % z položek a) a b), zaokrouhlená na celé koruny nahoru, jelikož žalobcova zástupkyně je plátcem DPH (§ 137 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
56. Žalobci tudíž na náhradě nákladů řízení náleží částka v celkové výši 12 270 Kč. K úhradě soud žalovanému stanovil lhůtu přiměřenou okolnostem případu. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 13. března 2026

JUDr. Jaromír Klepš v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.